

Goeden morgen, vrienden.

Wij hebben vanmorgen als eerste spreker voor u een gast. Ge zult u misschien herinneren, dat wij reeds enkele malen in staat zijn geweest, wanneer er belangrijke punten of mededelingen waren, om contact te maken met wezens, die op een andere wereld leven. Stoffelijk. Wij willen dan ook deze morgen trachten via een dergelijk contact het een en ander door te geven. Het gaat hier niet om sensationele openbaringen maar - wat voor ons toch ook weer belangrijk is - om het verwerven van een begrip omtrent geloof, denken, filosofie, zoals die in andere werelden bestaan. De gelegenheid is betrekkelijk onverwachts opgetreden en wij moeten daarvan gebruik maken, willen wij hier dit contact nog dit jaar kunnen doorgeven. Er zijn enkele moeilijkheden. U zult begrijpen, dat het onmogelijk is de persoon zelve aan het woord te laten komen. Ik zal dan ook dienen als tussenschakel of middelaar, dank zij de hulp van enkele van onze vrienden. Om het exotisch element te verminderen - het lijkt ons n.l., dat dat niet gewenst is in een bijeenkomst als deze - zullen wij het geheel invoegen in onze eigen beschouwingen. Ik zal u echter wel waarschuwen, wanneer dit contact begint. Dit ter inleiding.

Wanneer wij kennis maken met de cosmos en met de cosmische krachten, dan overweldigt ons de veelheid van leven, van levensverschijnselen en levensvormen. Het blijkt ons, dat alle bewustzijn en alle leven, onverschillig of het volgens onze normen bewust of onbewust is, een zekere gelijkmatigheid vertoont. Wanneer wij de eerste proteïnen zien, levend - althans een pseudo-leven vertonend - dan kom je als mens of als geest er niet zo gauw toe om aan te nemen, dat dit een deel is van de cosmos, waarin ook het cosmische geheel geopenbaard kan zijn. Het lijkt ons te klein en te nietig. Maar wanneer wij ons realiseren, dat de levende kracht, de levenskracht in het Al, homogeen is zonder hiaten en gapingen en dat wijzelven als eigenaardige "leegten" daarin rondgaan, onze beweging basierend op het leven rond ons, dan wordt het ons duidelijk, dat wij moeten zoeken naar de cosmos in alle levensuitingen, alle verschijnselen. Dit moet zich dan ook uitspreiden niet slechts over één wereld of één ras maar over alle werelden en alle leven, dat er bestaat. Wanneer er een verlossingsgedachte mogelijk is op aarde, zo moet deze op andere werelden leven. Wanneer er een filosofisch streven naar bereiking mogelijk is, dan moet zich dit overal uiten en zal het in alle werelden zich gelijkelijk kenbaar maken, onverschillig in welke vorm het daarvoor geschikte bewustzijn zich verder beweegt of bevindt.

Wij spreken over de cosmos als God. Elk ras, elke wereld zal daarvoor zijn eigen woord hebben. Het begrip echter blijft hetzelfde. God is en blijft voor ons de scheppende en de denkende Kracht.

Wij zullen thans trachten om voornoemd contact zo vrij van vervorming als maar mogelijk is door te geven. Daarbij zullen wij ook woorden, die hier gebruikelijk zijn als God e.d. in de plaats stellen voor soortgelijke gedachte-termen, die ons van elders geworden.

Natuurlijk begint men elkaar te groeten. Ofschoon onbewust van elkaars bestaan gedurende lange tijden is er een eenheid tussen het bewustzijn van het Al. De alscheppende Kracht openbaart zich in elk op zijn eigen wijze. En wij moeten aannemen, dat deze openbaring zich gelijkelijk zal afspelen in elk leven.

In de voor u vreemde werelden, waarin ik leef, is het vaak noodzakelijk om de cosmos zelf aan onderzoekingen te onderwerpen. Maar de

raadselen, die ongetwijfeld voor uw denkers bestaan, zijn ook voor ons niet opgelost. Het levensraadsel, het raadsel van de onmetelijke en onkenbare God, bestaat voor ons uit raadsel na raadsel. Ternauwernood heeft men een antwoord gevonden op de ene vraag, of honderd andere rijzen. Want wij, die zoeken langs een verstandelijke weg te komen tot een kennen van het Al, zijn tot mislukking gedoemd.

Zoeken naar God in de stoffelijke zin is onmogelijk en nutteloos. Van mijn volk zijn er reizigers geweest, die - vele geslachten verwijderd blijvend van hun eigen planeet - het heelal hebben doorkruist. Er zijn vele volkeren. Vele verschillende vormen, vele werelden, die - elk met hun eigen zon levend - een wonderbaarlijk schouwspel zijn en bewustzijn dragen. Maar God kan men daarin niet vinden. Het zoeken naar de Alkracht kan niet geschieden via de weg der rede. Er komt een ogenblik, dat alle begrip en alle technisch kennen stilstaat en men - zijn onvermogen begrijpende - zoekt naar het beléven van die goddelijke Kracht.

Wanneer wij met u in contact kunnen komen - onverschillig langs welke weg - dan zal onze eerste belangstelling vaak uitgaan naar hetgeen wij elkaar misschien technisch te geven hebben, naar hetgeen wij elkaar kunnen brengen. En zoals wij dromen van vele werelden, zo droomt gij waarschijnlijk van de onze. Maar begrijp wel, ook wij zijn even onvolmaakt als gij. Onze reizigers hebben dezelfde eigenschappen als...als uw oude zeelui, die wonderlijke verhalen vertellen. Wij verschillen niet van u, tenzij dan misschien een weinig in vorm. Daarom tracht ik de band der broederschap te bevestigen door de gedachten, die ik uitzend in het Al en zoek ik duidelijk te maken, dat wij één ding gemeenschappelijk hebben: Het zoeken naar die vreemde Kracht, Die wij beleven en niet omschrijven kunnen; datgene wat wij God, Algeest, cosmische Schepper noemen.

Om deel te hebben aan het bewustzijn van die cosmische Schepper zou men alle begrenzingen moeten achterlaten. Zelfs zij, die in het diepste van de ruimte afgezonderd van allen hun weg gaan, zij kunnen hun God niet kennen. Zeker, in de stilte en eenzaamheid klinken vreemde stemmen; en soms, wanneer het scherm het beeld van de omringende sterrenwereld geeft, voelen zij zich beroerd door een vreemd en ongekend gevoel. Maar God is dit niet. Soms zendt men zijn wezen uit in de zuivere kracht. Men ziet het lichtend spel van wat gij noemt: de sferen. Maar ook daarin is God niet te vinden. En toch is God in al deze dingen.

Besef wel, gij broeders van een andere wereld, dat gij van ons geen verlossing kunt verwachten. Besef wel, dat geen wezen in het Al een ander wezen kan verlossen of vrijmaken. Soms zijn er groten, die wij verlossers noemen, maar zij zijn in de eerste plaats zelf-bereikenden.

Ook in het verleden van mijn ras zijn er vele verlossers geweest. Zij hebben ons een weg getoond, waardoor wij tot harmonie kunnen komen met het leven zelf. Maar geen hunner heeft ons een begrip kunnen geven van de werkelijkheid. Zoals ons bestaan voor u waarschijnlijk een spel van schimmige beelden is, waar wij ons op uw wereld nog niet voor een ieder kenbaar hebben gemanifesteerd; zo is God nog schimmiger, nog verder van ons verwijderd. Een droombeeld.

Toch zijn er planeten, waar het spel van twee zonnen tezamen een wereld baadt in een zee van wisselend licht. En in deze wisseling, deze voortdurende verandering van schaduwen en effecten, dit zich vertekenen van kleuren aan de gloeiende hemel en aan het oppervlak der wereld; meent men soms iets van het Goddelijke en het cosmische te erkennen. Het is daarom, dat ik tot u zeg: Cosmos is verandering. In de verandering ligt het raadsel, in de verandering moet de oplossing worden gevonden. God is de verandering zelve, niet het verschijnsel of de kracht.

Het is daarom, dat wij slechts kunnen beleven en niet erkennen. Wie kan een wezen erkennen, dat duizend maal per breukdeel van tijdsseconden zijn vorm wisselt, zijn verschijning verandert, een andere uiting, een andere relatie met de omgeving vertoont? De verandering is God; of

- zo misschien niet God Zelve - een directe uiting van God. Wie als denker zoekt het Goddelijke te benaderen, doet dit in de verandering. Het is daarom, dat mijn volk alle veranderingen bestudeert, steeds weer. Het is daarom, dat wij - trachtende onszelf te zijn en gelijk te blijven - ons voortdurend bezighouden met het bestuderen van al hetgeen er in en buiten ons verandert. Zijn wij ons bewust van de reeksen van verschillende verschijnselen, die zich in en rond ons voordoen, dan zullen wij begrijpen, wat het leven zelve is, dat in ons pulseert, wat de ongekende God is, die wij vereren.

Onze werelden verschillen zeer, vooral in de vorm, waarin ze beleefd worden door hen, die daarop het hoogste bewustzijn dragen. Toch verstout ik mij van uit mijn standpunt te wijzen op hetgeen voor bewustwording ook in uw wereld belangrijk is. Uw primitieve beschaving met zijn voortdurende strijd en verandering biedt de grootste mogelijkheid de levende Kracht te erkennen. Deze mogelijkheid is groter dan de onze. Wij moeten uitgaan in de gevaarvolle en geheimnisvolle ruimten van de cosmos om deze veranderingen elders te zien en te vinden. Gij echter leeft in de verandering.

Leer te begrijpen, hoe alle verandering in feite is een voortdurende openbaring van het Goddelijke. Beoordeel niet het verschijnsel, want dat is, zodra het door u gefixeerd wordt, een vaste vorm of toestand geworden. Begrijp de invloed van de gebeurtenissen en de betekenis, die daarin leeft. Op deze wijze zult gijzelve veranderen en in uw verandering harmonisch zijn met de cosmische Kracht. En gij zult niet het weten maar het gevoel bezitten, waardoor gij - oneindig geworden - onverwoestbaar dáár kunt gaan, vrijelijk en in uw eigen wezen, waar slechts onder de grootste voorzorg en dank zij de meest ingewikkelde technische middelen andere levende wezens zich thans trachten te bewegen.

Wij hopen veel van u te leren. Want de mogelijkheden, u gegeven, zijn onmetelijk groot. Wij willen trachten u te helpen, wanneer het mogelijk is, maar die mogelijkheid is gering. Indien gij echter streeft naar het Goddelijke, streeft naar eenheid met de Algeest, Die alle dingen in stand houdt, bedenk dan, dat wij met u streven, zoals al wat leeft in de schepping en wáár bewustzijn draagt. (Beëindigd met groet.)

Het is een typische stelling, die wij hier zijn tegengekomen, vrienden. Niet het verschijnsel zelf, maar de verandering, de wisseling van verschijnselen wordt hier gezien als een uiting van de goddelijke Kracht. Tenzij ik mij zeer sterk vergis, is dit in tegenstelling met de menselijke gedachten. De mens meent in de schepping een volmaakte structuur te zien, die - bij het wegvallen der verschijnselen - als gekristalliseerd voor de mensheid zal liggen.

Een ander volk, een andere wereld denkt er anders over. Daar zoekt men juist in de verandering God te kennen. Maar ik zou hierbij willen opmerken, dat het verschil toch niet zo groot is, als het lijkt. Want één stelling hebben wij klaarlijkkelijk toch gemeen: Het gaat er niet om God te kennen, maar om God te beleven. En wanneer wij deze waarheid als middelpunt mogen stellen van elke levensbeschouwing, wanneer wij dit mogen zien als de kern van alle werkelijk streven en zoeken, dan is er een grotere eenheid met de cosmos en met het heelal, dan de mens van heden vermoedt.

De grote fout, die men vaak maakt, is: buiten zich slechts superieure volkeren en wezens te zien. Te menen dat men zelf het minst of het laagst is. Het is zelfs duidelijk en bekend geworden, dat misverstanden de mensen ertoe hebben gebracht gezonden boodschappen te interpreteren, als zou deze wereld het centerpunt, het middelpunt, het zwaartepunt van het kwaad zijn in het heelal. Dat is dwaasheid. Gij zijt geen deel van het kwaad of van het goed van het Al. Gij zijt deel van het Al

zonder meer. En in dit hecclal is de goddelijke Kracht geborgen. Het is aan u persoonlijk deze te leren kennen.

Ook onze wereld streeft naar ditzelfde erkennen, ditzelfde beleven. Ook wij trachten u te helpen, wanneer wij kunnen. Maar wij kunnen zo weinig. Misschien meent ge wel eens, dat wij grootsprekers zijn. Dat het grootspraak is, wanneer wij zeggen "we zullen trachten u te helpen" en wij falen. Want de verschillen tussen ons zijn te groot. En wanneer wij oprecht en eerlijk willen helpen met onstoffelijke middelen, dan wordt ons dat zeer moeilijk gemaakt.

Wanneer andere werelden uw wereld willen helpen en zij zouden dat willen doen met stoffelijke middelen, dan zou het al evenzeer gevaarlijk zijn. Want het product hunner handen, dat zij op uw wereld zouden geven, zou ongetwijfeld opbloeien tot een nieuw wapen of tot een technische of een kunstzinnige vernieuwing, die het eigen karakter van de mensheid zou aantasten.

Wij kunnen slechts daar helpen, waar tussen ons gelijkenis bestaat, nooit waar verschil is. En het is om deze reden, dat ik toch geneigd ben aan te nemen, dat deze spreker van een andere wereld gelijk heeft met zijn standpunt, wanneer hij zegt, dat het "ongrijpbare" God is, het verschil. Het verschil, dat niemand gelijkelijk kan zien. Het verschil, dat - van alle zijden beschouwd - zich steeds weer anders voordoet en dat steeds weer zich onttrekt aan een reële en objectieve beoordeling.

Wij meenden, dat het interessant voor u zou zijn ook deze levensbeschouwing in het kort te leren kennen. De boodschap was niet lang. Dat was ook niet noodzakelijk. Het gaat om de kern, het gaat om de gedachtengang. Ethiek, moraal, filosofische beschouwingen vinden wij op alle werelden. Wij vinden ze in alle sferen terug, zowel in de laagste als in de hoogste. Deze dingen zijn in feite onbelangrijk, tenzij zij ons doen erkennen, waar een overeenstemming bestaat tussen ons en anderen, zodat een gezamenlijk werken en streven mogelijk is. De verschillen zelve onttrekken zich aan ons oordeel en ons vermogen tot beïnvloeding. Wij zullen de verschillen moeten ondergaan en - indien juist ondergaan - zullen zij ons misschien toch duidelijker die God doen kennen, waarnaar wij zoeken.

Ik hoop, dat u ons niet kwalijk neemt, dat wij iets van uw tijd hebben genomen voor dit ietwat afwijkende onderwerp en deze voor u misschien wat vreemde spreker. Nogmaals, ik heb in de vertaling alle woorden zoveel mogelijk vervangen door termen, die op aarde gangbaar zijn en heb elk exotisch effect trachten te vermijden. Zou ik daarin niet geheel geslaagd zijn, dan hoop ik, dat uzelf dit verder zult willen vervolmaken. Want nadruk op gelijkenis lijkt mij hier vooral noodzakelijk om een mogelijkheid tot begrip te scheppen. Prettige zondag verder.

Goeden morgen, vrienden.

Hoe klein, hoe nietig en onbelangrijk gevoelt men zich, wanneer men met zijn eigen simpele beschouwingen moet komen aandragen, nadat contacten tussen werelden zijn gelegd. Maar desondanks wil ik u toch ook mijn eigen beschouwingen niet onthouden.

Wanneer wij de wereld bezien, zo is zij verdeeld in goed en kwaad. Ons oordeel, ons standpunt, zeker. Maar goed en kwaad, licht en duister. Wanneer ik u nu mag herinneren aan het aloude principe van Yang en Yin, van licht en duister vereend tot volmaaktheid, dan zult ge zien, dat licht zowel als duister in feite levenssporen zijn. Het zijn die kernen, waaruit een leven kan opbloeien, besloten in het eeuwige ei van de cosmos.

Wanneer wij, vrienden, willen zoeken naar een oplossing voor ons probleem, dan gaan wij uit van het feit, dat onze cosmos de realiteit is, dat dit reeds de uiting, de voltooiing blijkt. Maar wanneer wij terugrijpen naar deze voorstelling en zien, hoe de levende cel geïmiteerd wordt in de tweeledigheid, die gezamenlijk de cosmos uitmaakt, dan moeten wij ons afvragen: Is dit niet een vruchtbeginsel, dat eens vrucht zal dragen? Is deze cosmos niet de knop, die zo dadelijk zal ontspruiten tot een koninklijke lotus?

Al hetgeen gij kent, al hetgeen wij kennen in zijn verdeeldheid en zijn tegenstellingen, moet noodzakelijkerwijze slechts een begin zijn. Roept niet de dichter ons toe: "Schoon is de wereld. De vogels roepen in het riet en de nevel tekent de feeën boven het moeras. Maar slechts wanneer ik de ogen sluit, ken ik het grote leven."

Dit is een gedachtengang, die aan het westen waarschijnlijk vreemd zal zijn. "Werkelijk leven, wanneer je de ogen sluit," zo zal men mij toeroepen. "Waar blijft dan onze werkelijkheid, onze vooruitgang, onze beschaving, onze techniek?"

Onwetend, onbelangrijk misschien is mijn oordeel. Maar ik meen, dat de werkelijkheid pas dáár begint, waar al de verschillen, die de mensheid geschapen heeft, verdwijnen. Wij spreken over God als een Wezen, dat voortdurend handelt. Toch kent het oosten zelfs zijn verlichten als figuren, die - in eeuwige stilte neergehurkt - één zijn met het vreemde leven, dat werkelijk cosmisch is. En God Zelve is de daadloze Kracht, de Adem, die uit is gegaan om te scheppen en die misschien eens - terugvallend tot de Bron - de schepping met zich zal nemen in het toenemend duister. Maar zelfs in mijn zeggen "duister", zeg ik een onjuistheid. Want licht en duister samen maken de cosmische adem uit.

Wij hebben geen recht om te zeggen, dat licht of duister belangrijk zijn. Voor ons misschien, maar nooit cosmisch. Wij hebben geen recht te denken, dat onze wereld de werkelijke schepping is in plaats van het zaad, waaruit de werkelijke schepping voortvloeit. God is volmaakt, zo zegt men u. De Schepper is volmaakt. En iedereen gelooft het. Zelfs de meest ongelovigen voelen, dat er ergens iets moet zijn, beter en groter en schoner dan uw eigen wereld of het heelal, waarin ge bestaat.

Nu wil ik stellen, dat deze wereld, waarin ge leeft, een begin is. Een zaadcel, een knop misschien, van een groeïend bestaan, omdat een heelal zelve zich moet ontwikkelen en openplooiën. Wanneer door vreemde rode mist de verschuiving kenbaar wordt van alle waarden in het Al, wanneer de stralingen t.o.v. elkaar erkend worden, dan zegt men: "Het Al vliedt." Maar is het een vlieden van het Al? Is het niet eerder een verschuiven van het element tijd? Een verandering van de waarden, die tot nog toe het leven betekend hebben? Is het niet het langzaam-zich-openplooiën van de bloesem, waarin de Schepper Zich verlustigt?

Hoe vaak hebt ge hen niet gezien in hun tuinen, de mannen en vrouwen, die drukke bezigheden kennen; en hoe vaak hebt ge niet gezien, hoe zij zich een ogenblik over een bloesem buigen en de bloem beziende in haar volmaakte vorm, haar schoonheid van kleur, proevende de diepe geuren ervan, dit genomen hebben als een ogenblik van werkelijkheidsvlucht? Soms denk ik, dat onze Schepper wacht op het ogenblik, dat Zijn schepping zal openbloeien - de bloem, die Hij in een vreemde en eeuwige tuin heeft gezaaid - opdat Hij Zich zal kunnen verlustigen in haar volmaakte vorm.

Maar als wij zo spreken, dan wordt het ons duidelijk, waarom er strijd en verdringing is. Is niet in de knop elk blad gevouwen en zoekt niet elk blad uiteindelijk de ontplooiing te vinden, waarin het in zijn volle vorm de zon kan aanvaarden? Gij allen, gij leeft in werelden, die even verkreukeld en verkronkeld zijn als de bladen in een bloemknop. Langzaam maar zeker zal uw wereld zich openplooiën, langzaam maar zeker zal uw wereld groter worden in plaats van kleiner. Want we weten allen, hoe het gaat. De dichter zegt het ons: "In de ruimte zoekt het ijle en

vindt een vorm en werpt een blad en zwelt een knop. In de zoete druk van stijgende krachten, lijden de bladeren, die zo dadelijk de zon willen begroeten in een volheid van schone vormen."

Zo gaat het ons met onze werelden. Hoe meer de levende Kracht kenbaar wordt en hoe voller ons leven, ons zijn, onze hele wereld is met de essence van goddelijke vermogens, des te nauwer en beëngder zullen wij ons gevoelen. Hoe voller de werkelijkheid, hoe moeilijker ons leven en bestaan. Maar wanneer eenmaal dit leven en bestaan dan zozeer bekrompen is geworden, dat het een andere weg moet vinden, dan plooit het zich open, dan berst de knop, dan komt er ruimte. En voor je het weet, wellen nieuwe krachten op en is de wereld een andere geworden, evenals de vorm.

De tijden van de wereld worden in perioden gedeeld. De plant der eeuwigheid bloeit...of bloeit bijna. Want ziet, een nieuwe adem heeft de wereld beroerd. Geen licht en geen duister, maar licht en duister tegelijk. De somberheid van de zelfzucht en de vreugde van de zelfverloochening tezamen, ze spreken tot de wereld. Nieuwe sterren beginnen op te trekken aan de einder, nieuwe krachten uit het Al zenden hun schichten af op het onbelangrijke punt, dat "Aarde" heet. En met hen komt voor deze wereld een nieuwe tijd, een nieuwe ontwikkeling.

Ik geloof, dat wanneer de Schepper een wereld zich ziet ontwikkelen, Hij daaraan vreugde zal hebben. Vraagt de heer in zijn tuin zich af, hoe pijnlijk het is voor de roos om haar knop te verbreken, het beschuttende blad van zich af te werpen en zich te ontplooiën? Welneen. Hij verheugt zich over dit lijden en deze pijnen, omdat hij weet, dat zo de schoonheid en de volle bestemming worden gerealiseerd.

Misschien is het vermetel die cosmische God ons te denken als een mens. Maar kunnen wij wel anders? Wanneer wij God willen begrijpen, dan moeten wij wel uitgaan van menselijk standpunt. De wereld van goed en kwaad tezamen - volmaaktheid. Volmaaktheid, die vrucht gaat dragen, die zich gaat openbaren in het openbloeien van werelden. Werelden, die zo de kracht kunnen ontvangen van wat wij noemen "goddelijk licht," maar eerder is "waarheid." Wanneer de waarheid ons heeft beroerd, zal de wereld misschien verwelken. Blad na blad zal vallen, licht na licht in het Al zal doven. Maar wij hebben de zekerheid: de vrucht blijft, waaruit een nieuw Al zal bloeien.

Zullen wij, kleinen, onmetelijk kleinen, ons willen gaan verdiepen in de wil en de raadselen van die Schepper? Laat ons trachten onze eigen wereld te begrijpen. Laat ons trachten in onze eigen wereld te streven en de juiste vorm te vinden. Voor ons is het niet belangrijk, wat de cosmos is. Dit zullen wij eens leren, wanneer de druk van het wisselend licht en duister ons ontgaat. Belangrijk is het te weten, dat wijzelf alles gedaan hebben, wat mogelijk is in deze benauwing om te komen tot de vrijheid van het opengebloeid ons openbaren aan de omgeving en in dit opengebloeid zijn het aanvaard van de krachten van de Schepper.

Godsbegrip is een moeilijke zaak. Moeilijker is het misschien nog de mens te begrijpen. Want een begrip van God kun je in jezelf dragen door voortdurend overwegen en wijzigen. Geen stem protesteert. Maar als je de mens wilt begrijpen, dan zul je die mens moeten doorgronden. En dit kun je niet zonder eerst jezelf doorgrond te hebben. Mag ik dan mijn bijdrage aan deze bijeenkomst besluiten met een zinspreuk van een oude wijsgeer?

"Zij, die spreken van God en de mensen niet kennen, ontkennen de God, waarvan zij spreken. Doch zij, die zichzelf kennen en uit de zelfkennis de mensheid kennen, ervaren daarin de God, Die Zich openbaart in de volheid van macht en wezen, hen makende tot deel van Zijn wezen en verheffende boven al, wat menselijk voorstelbaar is."

Ik geloof, vrienden, dat ik daarmee mijn gedachtengang heb kunnen

weergeven. Niet gelijk aan die van die vreemde broeder, die zo even sprak, maar toch in een overeenkomst daarmede. Hij zoekt in de verandering van de werelden zijn God te kennen. Laat ons het daar zoeken, waar wij wetenschap en kennis kunnen bezitten, altijd: in onszelven en - door de waarheid in onszelven - in de wereld. Daarmede wens ik u een zeer zonnige en aangename zondag en dank ik u voor uw aandacht.

Goeden morgen, vrienden.

Zo dadelijk moeten wij dan weer de bijeenkomst gaan besluiten. Maar voordat ik aan dit slotwoord begin, dat u natuurlijk weer zelf kunt kiezen, zou ik toch ook nog wel even met u willen praten. Want iedereen heeft zijn eigen visie over de cosmos en over God en de goddelijke krachten. Maar ik geloof ook, dat iedereen - en elk ras en elk wezen eigenlijk - God op een andere manier zoekt te ervaren.

Wanneer ik dan rond mij kijk en ik zie mijn eigen wereld en ik zie uw wereld, dan ontdek ik, dat waar God Zich werkelijk openbaart aan de mens, een grote genegenheid is, liefde. Niet de bekrompen of beperkte menselijke liefde, maar liefde van het heelal. Een liefde, die alle dingen zoekt te begrijpen en te helpen, zover het maar kan.

Het lijkt mij wel eens, dat wij te ver gaan, wanneer wij met allerhand filosofische argumenten trachten om God, om de wereld, om het leven te benaderen. Ten slotte blijkt mij altijd weer, dat daar, waar genegenheid is, werkelijke genegenheid in de zin van elkaar helpen, elkaar bijstaan, dat daar, waar men geleerd heeft te geven, de scheppende Kracht het best tot uiting komt.

Het vreemde is, dat de mens, die geeft, onwillekeurig schépt in de wereld buiten zich. Dat dit onwillekeurig scheppen altijd weer de weerkaatsing is van het Goddelijke. Want elke gave kent ook - zoals onze vriend zo even zou willen zeggen - licht en duister. Maar elke gave in zichzelf is een openbaring. En elke openbaring, die je doet aan de wereld, is een zelfopenbaring geworden. Door één te zijn met de wereld, door jezelf aan de wereld te schenken a.h.w., word je meer één met de kern van de wereld en van je eigen wezen.

Wanneer wij uitgaan en trachten met u te spreken, is het lang niet altijd zeker, dat wij alleen maar licht scheppen. Het kan ook wel eens zijn, dat wij u moeilijkheden brengen of uw beelden vertroebelen. Toch is de gehele werking voor ons en voor u er één van licht, van vreugde. Zou het niet zijn, omdat wij op deze wijze van uit onszelven scheppen? Het lijkt mij, dat wij door te geven dat, wat in ons leeft, door ons innerlijk te uiten aan de mensheid zo goed wij kunnen, onverschillig achter welke stelling dit verborgen is of onder welke godsdienst dit eventueel wordt begrepen, dat wij daar datgene doen, wat belangrijk is: ons waardig tonen aan de Kracht, Die ons heeft voortgebracht. In het geven in feite onszelven openbarend in de wereld....en daardoor misschien ook wel aan onszelf.

Maar zelfs dat laatste acht ik van minder belang. Ik geloof, dat het scheppen, het uit jezelf verwerkelijken buiten je, de grootste gave maar ook de grootste plicht is, die je gegeven is. Want waar ik rond mij kijk, in welke sfeer of wereld dan ook, steeds weer is datgene, wat voor mij geïdentificeerd is met het Goddelijke, met het lichte, met het vreugdige en volmaakte, het geven, de gave, de liefde.

De vrijwillige dienstbaarheid is ook een gave. De vrijwillige gift, ten koste van het "ik" soms, is in feite een openbaren van verlangens en krachten, die je in je hebt. Schep je de wereld uit jezelf - zo goed

je kunt, dan moet je de Schepper van alle werelden wel kunnen ontmoeten.

En met dat kleine commentaar op hetgeen mijn voorgangers hebben gezegd, wil ik dan nu beginnen aan dat, waarvoor ik eigenlijk gekomen ben, n.l. het einde van de bijeenkomst, het Schone Woord.

Z E L F V E R L O O C H E N I N G .

Een betrekkelijk moeilijk onderwerp. Want kan de mens zichzelf verloochenen? Wanneer hij meent zichzelf te verloochenen, is hij dan niet meer zichzelf dan ooit voordien? Kun je zeggen, dat zelfverloochening, zelfnegatie, het "ik" doet sterven? Integendeel, het lééft. Zelfverloochening is dwaasheid, wanneer wij het woord willen gebruiken om aan te duiden, hoe wij onszelven vergeten voor anderen. Want in de zelfverloochening vind je jezelf in anderen. Ben je meer jezelf dan je ooit zou kunnen zijn zonder dat. En als u het van uit dat standpunt wilt zien, dan zou ik er een titel aan willen geven en zeggen:

H E T V E R G E T E N " I K " .

Ik heb mijzelf verloochend. De wereld riep mij aan en mededogend vergat ik eigen zijn, bestaan, om voort te gaan in 't streven met die wereld. En ziet, waar ik vergat de waan, waarmee ik 't eigen zijn beperk, waar ik vergat te zijn, wat 'k meen te moeten zijn, aanvaardend 't werk der eeuwigheid, dat mij gegeven werd, ontwaakte ik in àlle zijn.

Ik heb mijzelf verloochend, ik heb mijzelf vergeten en gaf de wereld heel mijn zijn, mijn streven en mijn weten. Maar 'k wàs die wereld, 'k was het zelf.

Eens meende ik: Ik sta alleen, verlaten, koud, in 'n wereld zonder grenzen. Nu weet ik: 't Al is saamgebouwd tot éne tempel en de geest, die daarin leeft. Daar is dat "IK", dat er in alle dingen, in aller wezen streeft en openbaart Zijn eigen zijn.

Ik heb mijzelf verloochend. Ik heb het "ik" vergeten. En in 't vergeten van het "ik" ontstond in mij het weten, dat wat ik noemde "ik" was wáán. Eerst in vergetelheid erkende het het waar bestaan. En nu weet ik mijn wèrkelijk zijn.

Ik verloochen niet meer mijzelve, 'k vergeet niet meer het eigen ik, omdat ik één ben met het leven. Alle zijn en alle streven, alle vloed van tijd, alle ruimte, alle denken, de oneindigheid zelve, ze zijn mijn wezen. Of...ben ik "wezen" misschien als déél slechts van een groot bestaan?

Hoe het zij, 'k heb nog niet àl ervaren. Juist door 't verloochenen werd mij geopenbaard, wat in het "ik" mij was ontgaan. Ik ben verbonden met het Al; dit is mij alles waard.

Daarmede heb ik dan getracht mijn gedachten in een voor zo'n bijeenkomst gebruikelijke vorm te gieten. Zelfverloochening is in feite zelfopenbaring. Veel van wat wij denken te zijn is fantasie, spel van schimmige gedachten, meer niet. Maar wat er achter ligt, het deelgenootschap aan de schepping en aan de Schepper, dat openbaart zich eerst, wanneer wij vergeten onszelven te begrenzen t.o.v. de omgeving.

Zo lijkt mij, dat zelfverloochening een woord is, dat strijdt met zichzelf. Wanneer je de waan van het beperkte "ik" met zijn beperkte verlangens, begeerten, bezittingen, enz., verloochent, dan lijkt het mij, dat je pas de openbaring vindt van het wèrkelijk "ik". Een werkelijk "ik", dat niet alleen staat of tegenover de wereld, maar een onverbrekelijk deel is van het geheel der schepping. En dit heb ik dan getracht u duidelijk te maken, vrienden.